

a právy, následkem čehož nebyla pojišťovna oprávněna, když nastal pojistný případ, dodatečně přihlášku zrušiti. Stížnosti bylo dáti za pravdu.

Nss ustáleně judikuje, že v přihlášce u pojišťovny jest spatřovati závazné uznání zaměstnavatele vůči pojišťovně o tom, že je tu zaměstnání zakládající pojistnou povinnost (viz nář. Boh. A 11.658/35 a nálezy v něm uvedené). Tím vyslovil však nss toliko, že zaměstnavatel, který přihlásil pojišťovně osobu pojištění ex lege nepodrobenou, nemůže již později, když pojišťovna přihlášku přijala, vznášeti na spor otázku pojistné povinnosti dotyčné osoby pro dobu minulou. Pojišťovna nemá totiž zákonného závazku, ba často ani možnosti, přezkoumávati došlé přihlášky po té stránce, zdali je přihlášená osoba skutečně zaměstnána způsobem zakládajícím pojistnou povinnost, a bude jí zpravidla spokojiti se přihláškou a podle této zaříditi další svůj postup (srov. Boh. A 10.019/32). Tím však, že pojišťovna původně přihlášku přijala a snad i pojistné předepsala, neztrácí ještě právo, aby dodatečně, vznikla-li by pochybnost o tom, zda přihlášená osoba spadá do okruhu osob jmenovaných v § 2 zákona č. 221/1924 Sb., v tomto směru konala šetření, a v případě, že nejde o osobu pojištění podrobenou, přijetí přihlášky odvolala a vydala výměr podle § 189 poj. zákona, popírající pojistnou povinnost.

Žal. úřad, vycházeje z mylného právního názoru, že st-lka nebyla oprávněna pojistnou povinnost Oldřišky L. dodatečně popírati a dotyčnou přihlášku zrušiti, zrušil jak napadený výměr okr. úřadu, tak i výměr okr. nem. pojišťovny. Nař. rozhodnutí jeví se tudíž podle toho, co bylo shora řečeno, nezákonným.

Č. 12.362.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss: * O odnětí koncese k provozování zastavárenské živnosti, i když byla koncese udělena před účinností zák. č. 259/1924 Sb., rozhoduje za účinnosti tohoto zákona a zákona č. 125/1927 Sb. z e m s k ý úřad v I. stolicy (Slovensko a Podkarpatská Rus).

(Nález ze 4. dubna 1936 č. 12.085/36.)

V e c: Sála M. v Berehove do rozhodnutia zem. úřadu v Užhorode zo dňa 12. septembra 1931 o odňatie koncesie k prevádzaniu zastavárenskej živnosti.

V ý r o k: Napadnuté rozhodnutie zrušuje sa pre vadnosť pokračovania.

D ô v o d y: Výmerom zo dňa 2. apríla 1930 odňal okr. úrad v Berehove sť-lke vo smysle § 73 odst. 2 zákona č. 259/1924 Sb. koncesiu, ktorá bola sť-lke k prevádzaniu živnosti zastavárenskej býv. magistrátom mesta Berehovo dňa 12. februára 1898 udelená.

Napadnutým rozhodnutím zamietol žal. úrad odvolanie sť-lkino do tohoto výmeru a pripojil k svojmu rozhodnutiu právne poučenie, že

toto rozhodnutie je vo smysle čl. 8 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. konečné.

Majúc rozhodovať o sťažnosti, podanej do toho rozhodnutia, musel sa nss predovšetkým z povinnosti úradnej zabývať otázkou, zda žal. úrad (zem. úrad v Užhorode) právom označil napadnuté rozhodnutie jako konečné rozhodnutie vo smysle § 5 zákona o ss.

V tomto smere dospel súd k tomuto záveru.

V danom prípade ide o odňatie koncesie k prevádzaniu zastavárenskej živnosti na Podkarpatskej Rusi. Táto koncesia bola sť-ľke — jako je to nesporné — udelená v roku 1898.

Napadnuté rozhodnutie, ktorým žal. zem. úrad v Užhorode v druhej stolici potvrdil odňatie tejto koncesie, vyslovené na základe § 73 odst. 2 zákona č. 259/1924 Sb. v prvej stolici (v roku 1930) okr. úradom v Berehove, bolo vydané v roku 1931, tedy v dobe, kedy bol na Podkarpatskej Rusi už v účinnosti zákon č. 259/1924 Sb. (živnostenský zákon pre územie Slovenska a Podkarpatskej Rusi) a tiež zákon č. 125/1927 Sb. (o organizácii politickej správy).

Formálnu otázku, zda napadnuté rozhodnutie bolo konečným rozhodnutím vo smysle § 5 zákona o ss a s tým súvislú formálnu otázku, zda a pokiaľ bol žal. zem. úrad kompetentným k vydaniu tohoto rozhodnutia, dlžno posudzovať podľa formálnych, procesných predpisov platných v dobe vydania napadnutého rozhodnutia.

Vo smysle § 239 zákona č. 259/1924 Sb. náleží udelovať koncesiu k prevádzaniu zastavárenskej (záloženskej) živnosti (§ 22 pol. 13 tohože zákona) žup. úradom, resp. za účinnosti zákona č. 125/1927 Sb. zem. úradom (§ 5 tohoto zákona). V § 73 odst. 1 zákona č. 259/1924 Sb. sa stanoví: Jestliže pri niektorom živnostníkovi dodatočne sa zistí, že už od počiatku nemal a ešte dosiaľ nemá nejakej zákonitej náležitosti pre samostatné provodzovanie živnosti, môže úrad, príslušný k prijatiu živnostenskej ohlášky alebo k udeleniu koncesie, ďalšie provodzovanie živnosti jemu zakázať a živnostenský list alebo koncesiu odňať. V odst. 2 tohoto §u sa stanoví, že pri živnostiach uvedených v § 22 pol. ... 13. ... môže byť koncesia odňatá tiež vtedy, jestliže živnosť do šesť mesiacov ... po udelení koncesie nepočne sa provodzovať, alebo keď provodzovanie preruší sa pozdejšie po dobu práve tak dlhú.

Zo súvislosti ustanovení §§ 239 a 73 zákona č. 259/1924 Sb. ide bezpochybne na javo, že k odňatiu koncesie zastavárenskej (záloženskej) živnosti je v prvom stupni príslušný žup. úrad, resp. za účinnosti zákona č. 125/1927 Sb. zem. úrad.

Vtedy ale bol v danom prípade — za účinnosti zákona č. 259/1924 Sb. a zákona č. 125/1927 Sb. — k odňatiu koncesie k prevodzovaniu zastavárenskej živnosti, ktoré odňatie bolo vyslovené podľa § 73 odst. 2 zákona č. 259/1924 Sb., kompetentný nie okr. úrad, ale zem. úrad, ktorý podľa vylíčeného zákonného stavu mohol v tejto veci vystupovať len jako úrad prvej stolice, a nie jako úrad odvolací — a to i keď koncesia tá bola udelená pred účinnosťou zákona č. 259/1924 Sb.

Podľa čl. 8 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. lzä sa z rozhodnutia zem. úradu vydaného v prvej stolici odvolať k príslušnému ministerstvu,

pokiaľ opravný prostriedok nie je vylúčený. Že by proti rozhodnutiu zem. úradu, vydanému v prvej stolici vo veci, o ktorú ide v danom prípade, bol opravný prostriedok vylúčený, súd neshľadal.

Za tohoto stavu veci bolo tedy do napadnutého rozhodnutia zem. úradu, ktoré — podľa svrchu vyličeného právneho stavu — má povahu rozhodnutia úradu prvej stolice, prípustné odvolanie k príslušnému ministerstvu, a je tedy právne poučenie, ktoré žal. úrad k svojmu rozhodnutiu pripojil, že totiž rozhodnutie to je konečné, nesprávne. Toto nesprávne právne poučenie zakladá však (viď Boh. A 9014/31) podstatnú vadu pokračovania, pre ktorú bolo napadnuté rozhodnutie zrušiť podľa § 6 odst. 2 zákona o správnom súde, a niž sa súd mohol zabývať meritom sťažnosti.

Č. 12.363.

Četnictvo. — Řízení správní: * Ustanovení odst. 5 § 70 zákona č. 153/1923 Sb. nezakládá osobám tam uvedeným právního nároku na přiznání úmrtného.

(Nález ze 4. dubna 1936 č. 12.138/36.)

V ě c: Anna Š. v Ml. Boleslavi proti rozh. min. vnitra z 8. června 1933 o úmrtném.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podáním z 2. listopadu 1932 žádala st-lka zem. fin. ředitelství v Praze o výplatu úmrtného podle § 70 odst. 5 zákona č. 153/1923 Sb. po četnickém štábním kapitánu výkonném v. v. Rudolfu K., s nímž sdílela společnou domácnost od roku 1918 a který 20. října 1932 zemřel, dovozujíc, že jmenovanému vystrojila pohřeb na vlastní útraty. Žádost tato byla postoupena min. vnitra, které jí nař. rozhodnutím nevyhovělo, poněvadž náklady pohřbu mohly dojíti úhrady z pozůstalostního jmění.

Rozhoduje o stížnosti, vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí jednak nezákonnost proto, že odpírá st-lce úmrtné podle § 70 odst. 5 zákona č. 153/1923 Sb., ač prý podle tohoto ustanovení mělo jí býti úmrtné přiznáno aspoň částečně, ježto prý prokázala, že zemřelému četnickému štábnímu výkonnému kapitánu v. v. Rudolfu K. vystrojila pohřeb na vlastní útraty a že jej celou dobu před jeho smrtí ošetřovala, takže nárok její plyne přímo ze zákona, — jednak vadnost řízení, že žal. úřad vycházel z neúplného skutkového stavu a neodůvodnil tvrzení, že náklady pohřbu mohly dojíti úhrady z pozůstalostního jmění. Nss neshledal stížnost důvodnou.

Zákon č. 153/1923 Sb., kterým se upravují některé služební poměry četnictva a některé četnické požitky, zejména odpočivné a zaopatřovací, přiznává v § 70 n á r o k na úmrtné pozůstalým po osobách četnictva, které zemřely v činné službě, po případě na dovolené s čekaným či bez požitků nebo ve výslužbě, a to v odst. 2 nejprve vdově, pak v odst. 3 a 4 normuje — není-li tu vdovy — nárok pozůstalých man-